

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่องวิจัย การพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์อิสระระยะโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ

ชื่อผู้วิจัย นางสาววาสนา เก่าพิมาย

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาพื้นฐาน

วุฒิการศึกษา ปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

การติดต่อผู้วิจัย วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ เบอร์โทรศัพท์มือถือ 065-6865454
E-mail tonaor264@gmail.com

ปีที่ทำวิจัยเสร็จ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

ประเภทงานวิจัย วิจัยการเรียนการสอน (ชั้นเรียน)

การทำวิจัยการพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์อิสระระยะโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบ
ค่าเฉลี่ยคะแนนการเรียนรู้คำศัพท์อิสระระยะก่อนและหลังเรียนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการและ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของ
นักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น
ปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง ชั้น
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ห้อง 6 จำนวน 50 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย

ผลการวิจัยในภาพรวมนักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยการจำคำศัพท์อิสระระยะก่อนเรียนและหลังเรียนของ
นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ ก่อนเรียนเท่ากับ
15.54 หลังเรียนเท่ากับ 26.85 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนนและพบว่าคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการที่มีต่อการเรียนโดยการใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ พบว่า
นักศึกษามีความพึงพอใจโดยรวมคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.46 อยู่ในระดับมาก จึงสามารถสรุปได้ว่าการใช้ชุดพัฒนา
คำศัพท์ ในการเรียนการสอนช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการจำคำศัพท์อิสระระยะได้

ความสำคัญของปัญหา

สังคมในปัจจุบันเป็นสังคมที่มีการพัฒนาอย่างก้าวกระโดด ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีใน
ศตวรรษที่ 21 เปลี่ยนโลกใบนี้ให้กลายเป็นโลกที่ไร้พรมแดนทุกคนสามารถติดต่อสื่อสารกับคนต่างชาติต่าง
ภาษาเพียงปลายนิ้วสัมผัสได้จากทุกหนแห่ง จึงปฏิเสธไม่ได้ว่า “ภาษา” ยังคงเป็นหนึ่งในเครื่องมือที่สำคัญใน
ศตวรรษที่ 21 ปัจจุบันจึงมีผู้ที่สนใจเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นในแต่ละปีส่งผลให้
สถาบันการศึกษาทุกระดับชั้นเล็งเห็นถึงความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ จึงเปิดให้มีการจัดการ
เรียนการสอนภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาที่สามเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ภาษายังมีความสำคัญ นอกจาก

ภาษาอังกฤษที่คนไทยส่วนใหญ่เรียนเป็นภาษาที่สองแล้ว ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี เป็นภาษาที่สาม ที่นักเรียนไทยให้ความสนใจเรียนกันในลำดับต้น ๆ โดยเฉพาะภาษาญี่ปุ่น เป็นภาษาที่คนไทยนิยมเรียนมากที่สุดจะเห็นได้จากผลสำรวจการศึกษาภาษาญี่ปุ่นทั่วโลกของเจแปนฟาวน์เดชัน ซึ่งดำเนินการสำรวจและรายงานผลทุก 3 ปีจากการรายงานผลการสำรวจครั้งล่าสุดเมื่อปี พ.ศ. 2561 ประเทศไทยมีจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นสูงเป็นอันดับที่ 5 ของโลก จำนวน 184,962 คน (Japan Foundation, 2018: 15)

ในประเทศไทย ปัจจุบันภาษาญี่ปุ่นได้รับความนิยมในการเรียน และได้ถูกจัดให้เป็นวิชาเลือกสอบเข้ามหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปี 1998 (วัชร สุธะรา, 2559) ในขณะที่จำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นมากเรื่อย ๆ ปัญหาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นมีเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน ปัญหาหนึ่งที่พบ คือ ผู้เรียนมีข้อจำกัดในการสื่อสาร เนื่องจากไม่รู้คำศัพท์ (ธนิส พูนวงศ์ประเสริฐ, 2560) โดยเฉพาะผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นจะมีอุปสรรคในขั้นแรกสุดคือ ต้องจำอักษรฮิระงานะให้ได้ภายในเวลาอันจำกัด หากทำไม่ได้จะส่งผลกระทบต่อเรียนเช่น ไม่สามารถจำคำศัพท์ได้ (วัชร สุธะรา, 2559) การจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นได้นั้น นับว่าเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่สำคัญมากอย่างหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นได้ดี และเป็นพื้นฐานที่ จำเป็นในการเรียนรู้ในขั้นสูงขึ้นไป (ศนิ ไทรหอมหวล, 2562) อักษรฮิระงานะมีทั้งหมด 46 ตัว ซึ่งผู้เรียนจะถูกคาดหวังว่าจะต้องจำให้ได้ภายในไม่กี่สัปดาห์และในทางปฏิบัติผู้สอนจะต้องสอนและทบทวนอักษรฮิระงานะร่วมกับบทเรียนในรูปแบบของคำและประโยค ด้วยเหตุนี้ ปัญหาการจำคำศัพท์ฮิระงานะควรได้รับการแก้ไขตั้งแต่ขั้นต้นด้วยการใช้สื่อประกอบการสอนที่เหมาะสม งานวิจัยนี้ศึกษาการพัฒนาทักษะการ จำคำศัพท์ฮิระงานะของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ ปีการศึกษา 2565 โดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ว่าจะมีประสิทธิภาพอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาญี่ปุ่นเพื่อจับใจความก่อนและหลังใช้ชุดฝึกทักษะการฟัง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการฟัง เพื่อพัฒนาการฟังภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ

สมมติฐานการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการเรียนรู้คำศัพท์ฮิระงานะก่อนและหลังเรียนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ

ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากร คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่เรียน รายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1222 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 7 ห้องเรียน รวมเป็น 320 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพาณิชย์การ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่เรียน รายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1222 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ที่ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน คือ ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ห้อง 6 จำนวน 50 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย

3. ระยะเวลา ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ 8 ชั่วโมง โดยทำการทดสอบก่อนการทดลองและทดสอบหลังการทดลอง จำนวน 2 ชั่วโมง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้โดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์

2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะการจำคำศัพท์อิสระขณะ หมายถึง ความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่วัดได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลการจำคำศัพท์อิสระขณะ ซึ่งเป็นกระบวนการในการเก็บข้อมูล หรือสิ่งเร้าที่เข้ามากระตุ้น ภายในช่วงเวลาหนึ่ง อาจจะเป็นระยะเวลาสั้นๆ เพียงเสี้ยววินาที หรือนานตลอดชีวิตเลยก็ได้

2. ชุดฝึกคำศัพท์อิสระขณะ หมายถึง บัตรภาพและบัตรคำ แบ่งเป็น บัตรคำที่มีภาพประกอบ ขนาด A4 บัตรภาพ ขนาด A4 และบัตรภาพ ขนาด 10.5 x 7.5 CM

3. ความพึงพอใจ หมายถึง อารมณ์ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกชุดฝึกคำศัพท์อิสระขณะ ของนักเรียนระดับนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพาณิชย์การในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์

4. นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 50 คน วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพาณิชย์การ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1222 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นิยามและทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถด้านความจำ

กิลฟอร์ด (Guilford, 1956 : 221) กล่าวว่า ความจำเป็นความสามารถที่จะเก็บหน่วยความรู้ไว้ และสามารถระลึกได้หรือนำหน่วยความรู้นั้นออกมาใช้ได้โดยลักษณะเดียวกันกับที่เก็บเข้าไว้ ความสามารถด้านความจำเป็นความสามารถที่จำเป็นในกิจกรรมทางสมองทุก แขนง

เทอร์สตัน (Thurstone, 1958 : 121) กล่าวว่า สมรรถภาพสมองด้านความจำเป็นสมรรถภาพด้านการระลึกได้และจดจำเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

อดัมส์ (Adams, 1967 : 9) กล่าวว่า ความจำเป็นพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) ซึ่งเกิดขึ้นภายในจิตเช่นเดียวกับความรู้สึก การรับรู้ ความชอบ จินตนาการและพฤติกรรมทางสมองด้านอื่น ๆ ของมนุษย์

ชวาล แพร์ตกุล (2514 : 65) กล่าวว่า คุณลักษณะนี้ก็คือความสามารถของสมองในการบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ รวมทั้งที่มีสติระลึกจนสามารถถ่ายทอดออกมาได้อย่างถูกต้อง

เชดคักด์ ไชวาสินธุ (2525 : 121) กล่าวว่า ความจำ หมายถึง ความสามารถในการเก็บรักษา บันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ไว้ในสมองอย่างถูกต้องรวดเร็ว และสามารถระลึกได้โดยสามารถถ่ายทอดสิ่งที่จำได้ออกมา

ลาวน สายยศ และอังคณา สายยศ (2541 : 161) กล่าวว่า ความจำเป็นความสามารถในการระลึกรู้จัก ออกสิ่งที่ได้เรียนรู้อาจมีประสบการณ์ได้รับมาแล้ว ความจำเป็นความสามารถพื้นฐานอย่างหนึ่งของมนุษย์ซึ่ง จะขาดเสียมิได้ ความคิดทั้งหลายก็มาจากการหาความสัมพันธ์ของความจำนั่นเอง แบบทดสอบวัดความจำ จึงใช้วัดความสามารถในการระลึกรู้จักออกกว่า สมองได้สิ่งสมอะไรไว้ จากที่เห็น ๆ มาแล้ว และมีอยู่มากน้อย เพียงใดด้วย จากความหมายของความจำที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความจำเป็นความสามารถของสมองในการ บันทึกร่องราว เหตุการณ์ และสิ่งของต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ แล้วสามารถระลึกหรือถ่ายทอดสิ่งที่จำ ออกมาได้ถูกต้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพ็ญภา แบนอินทร์ และภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล (2559) ได้ศึกษาผลของรูปแบบการเรียนรู้ และการ สอนแบบกลยุทธ์ช่วยจำที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 : กรณีศึกษาของ โรงเรียนสุเหร่าคลองจั่นเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียน จาก การเรียนการสอน แบบกลยุทธ์ช่วยจำที่แตกต่างกันทั้งสามแบบ และเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้และการ เรียนการสอนแบบกลยุทธ์ช่วยจำต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำศัพท์ทำการทดลองโดยให้นักเรียนเรียนด้วย กลยุทธ์ช่วยจำ จำนวน 3 บท โดยใช้แผนการจัดการ เรียนรู้แบบกลยุทธ์ช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทดสอบความสามารถทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ นักเรียนด้วยแบบสอบถามประเมินค่า รูปแบบการเรียนรู้แบบ VAK การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติวิเคราะห์ความ แปรปรวนแบบสองทาง (Two-Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียน จากการเรียนการสอน แบบกลยุทธ์ช่วยจำที่แตกต่างกันทั้งสามแบบ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำศัพท์ของ นักเรียนจากรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันทั้งสามแบบ และเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่าง รูปแบบ การเรียนรู้และการเรียนการสอนแบบกลยุทธ์ช่วยจำต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์แล้วนำไปแปล ความหมาย ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนจากการเรียนการสอนแบบ กลยุทธ์ ช่วยจำทั้งสามแบบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนคำศัพท์ของ นักเรียนจากรูปแบบการเรียนรู้ทั้งสามแบบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 และ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้และการเรียนการสอนแบบกลยุทธ์ช่วยจำต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำศัพท์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อัสมิน มูลา (2554) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้เทคนิคช่วยจำ: กลวิธีการใช้คำสำคัญต่อ การรับรู้ คำศัพท์และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา ปัตตานี เขต 1 งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการใช้กลวิธีการใช้คำสำคัญต่อ การรับรู้และความ คงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่6และ 2) เพื่อเปรียบเทียบ ผลของการใช้กลวิธีการใช้ คำสำคัญต่อการรับรู้และความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียน กลุ่ม ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6จากโรงเรียนขนาดใหญ่ในอำเภอเมือง จำนวน 5 โรงเรียน สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 242 คน กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนรู้ด้วยกล วิธีการใช้คำสำคัญและกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยการ ท่องจำ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ 1)ชุดฝึกกลวิธีการใช้ คำสำคัญและวิธีการท่องจำ 2) แบบทดสอบความสามารถในการจำคำศัพท์ก่อนและหลังการใช้กลวิธีการใช้คำ สำคัญและวิธีการ ท่องจำ และแบบทดสอบความสามารถในการจำคำศัพท์ในระยะยาว ใช้ Item Objective Congruence (IOC) เพื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบความสามารถในการจำคำศัพท์ ก่อนและ หลังการใช้กลวิธีการใช้คำสำคัญและวิธีการท่องจำ และใช้KR-21 (Kuder Richardon) เพื่อ วิเคราะห์ค่าความ เที่ยงตรงของแบบทดสอบก่อนและหลัง วิเคราะห์ผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อหาค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบค่าความแตก ต่างของผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้กลวิธีการใช้คำสำคัญและ การท่องจำ รวมทั้งผลของการทดสอบ

ความสามารถในการจำคำศัพท์ในระยะยาว ผลการวิจัยพบว่า หลังจากที่ผู้เรียนได้ใช้กลวิธีการใช้คำสำคัญ คะแนนของนักเรียนทั้ง 5 โรงเรียนในการทำแบบทดสอบ หลังเรียนมีค่าสูงกว่าคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.45 และ 0.23 ตามลำดับ ความแตกต่างของความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภายหลังการใช้กลวิธีการใช้คำสำคัญทันทีและหลังจาก 2 สัปดาห์ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และการเปรียบเทียบความคงทนในการจำของ กลวิธีการใช้คำสำคัญหลังจาก 2 สัปดาห์กับวิธีการท่องจำพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.05 ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่ากลวิธีการใช้คำสำคัญมีผลต่อการจำสูงกกว่าการท่องจำทั้ง ภายหลังการใช้ทันทีและหลังจาก 2 สัปดาห์ ซึ่งหมายความว่า กลวิธีการใช้คำสำคัญมีประสิทธิภาพในการช่วยให้ผู้เรียนรับรู้คำศัพท์และจำคำศัพท์ได้ดีทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งควรนำมาใช้ในการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษจริง

พระมหาสุทธาย สัตนันท์ (2551 : 28-42) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนระดมวิทยานุสรณ์ อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 30 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจงและเปรียบเทียบ ผลทดสอบคำศัพท์ก่อนเรียนและหลังเรียนกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองหลังจากใช้กลวิธีช่วยจำใน การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลทดสอบคำศัพท์ก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มการใช้กลวิธีค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลทดสอบคำศัพท์ก่อนเรียนและหลัง เรียนกลุ่มการใช้กลวิธีช่วยจำกับกลุ่มไม่ใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ (1) แผนการจัดการ 28 เรียนรู้จำนวน 4 แผน (2) แบบทดสอบคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที (t-test) ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ผลทดสอบ เปรียบเทียบคำศัพท์ก่อนเรียนและหลังเรียนกลุ่มการใช้กลวิธีช่วยจำกับกลุ่มไม่ใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อ พัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เป็นกลุ่มไม่ใช้กลวิธีช่วย จำแตกต่างจากกลุ่มการใช้กลวิธีช่วยจำโดยที่ผลทดสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ใช้กลวิธีช่วยจำมี คะแนนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ระเบียบวิธีการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่เรียน รายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1222 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 7 ห้องเรียน รวมเป็น 320 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่เรียน รายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1222 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ที่ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน ชั้นประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 ห้อง 4 จำนวน 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการวิจัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1.1 ชุดพัฒนาคำศัพท์

- 1.2 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์
- 1.3 แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทักษะการจำคำศัพท์อิสระขณะ
- 1.4 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์

3. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 ชุดพัฒนาคำศัพท์

- 3.1.1 ศึกษาหลักสูตร ขอบข่ายของเนื้อหาวิชาและจุดหมายของวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันรวมทั้งสมรรถนะการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
- 3.1.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ วิธีการ เนื้อหาภาษาญี่ปุ่นที่จะใช้สอน ข้อเสนอแนะจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างชุดพัฒนาคำศัพท์
- 3.1.3 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาในบทเรียนที่จะใช้ในการทดลองจากหนังสือเรียนตามหลักสูตรการเรียนภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนวิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยกรรม
- 3.1.4 ชุดพัฒนาคำศัพท์ ประกอบการสอนตามเนื้อหาจากวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ซึ่งเลือกคำศัพท์มา 100 คำ
- 3.1.5 นำชุดพัฒนาคำศัพท์ ที่สร้างเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนญี่ปุ่น ตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.2 แผนการสอนโดยใช้บทสนทนาประกอบการสอน

- 3.2.1 ศึกษาหลักสูตร ขอบข่ายของเนื้อหาวิชาและจุดหมายของวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน รวมทั้งสมรรถนะการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
- 3.2.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ วิธีการ เนื้อหาภาษาญี่ปุ่นที่จะใช้สอน ข้อเสนอแนะจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างชุดพัฒนาคำศัพท์
- 3.2.3 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาในบทเรียนที่จะใช้ในการทดลองจากหนังสือเรียนตามหลักสูตรการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนวิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยกรรม
- 3.2.4 สร้างแผนการสอนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ ประกอบการสอนตามเนื้อหาจากวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 6 แผน
- 3.2.5 นำแผนการสอนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ที่สร้างเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนญี่ปุ่น 3 คนตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไข ได้แก่

อาจารย์ภารดี เนติเจียม	ที่ปรึกษาผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
อาจารย์ขวัญใจ สอนศิริ	รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
อาจารย์वासนา เก่าพิมาย	อาจารย์ประจำสาขาพื้นฐาน

3.3 แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทักษะการจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

- 3.3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบโดยสร้างเป็นโจทย์คำถามจากคำศัพท์ที่ได้เรียนมา และการตอบโจทย์เกี่ยวกับการจำคำศัพท์เป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ
- 3.3.2 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขเพื่อตรวจสอบคุณภาพโดยพิจารณาว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมานั้น สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยมีเกณฑ์กำหนดความคิดเห็นไว้

4. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยสอนคำศัพท์โดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์โดยมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สอนคำศัพท์โดยใช้บัตรคำที่มีภาพประกอบ ผู้สอนจะออกเสียงให้ฟัง 2 ครั้ง และให้ผู้เรียนออกเสียงตาม 2 ครั้ง ทำเช่นนี้จนครบทุกคำ สอนคำศัพท์จำนวน 3 รอบ หรือจนกว่าสังเกตเห็นว่าผู้เรียนเริ่มจำคำศัพท์ได้

ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนนำบัตรภาพที่เตรียมไว้ตามจำนวนบัตรคำมาให้ผู้เรียนทบทวนคำศัพท์ โดยผู้สอนจะออกเสียงคำศัพท์ตามภาพ 1 ครั้ง และให้ผู้เรียนออกเสียงตาม 1 ครั้ง ทำแบบนี้จนครบทุกคำ เมื่อครบทุกคำแล้วผู้สอนจะสลับตำแหน่งบัตรภาพใหม่ และให้ผู้เรียนทั้งหมดออกเสียงคำศัพท์ให้ตรงกับภาพทำแบบนี้ไปจนสังเกตว่าผู้เรียนเริ่มจำคำศัพท์ได้แล้ว หลังจากนั้น ผู้สอนให้นักเรียนแข่งขันกัน โดยการสุ่มเรียกให้ออกเสียงคำศัพท์ ผู้สอนจะพลิกบัตรภาพไม่ให้ผู้เรียนเห็นภาพ เพื่อเตรียมความพร้อม จากนั้นผู้สอนจะพลิกบัตรภาพกลับมา และให้ผู้เรียนออกเสียงคำนั้น ๆ เป็นภาษาญี่ปุ่นให้ถูกต้องตามบัตรภาพ

ขั้นตอนที่ 3 เล่นเกมตบบัตรภาพ แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน ให้นักเรียนเล่นเกมตบบัตรภาพ โดยครูจะออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ และให้นักเรียนแต่ละคนรีบหาคำศัพท์ให้ตรงกับเสียงที่ครูออกเสียง เล่นเกมจำนวน 3 รอบ หลังจากจบเกมในแต่ละรอบ ผู้สอนประเมินผู้เรียนจากคำศัพท์ที่ผู้เรียนสามารถหยิบได้ ประเมินจากคะแนนจำนวนคำศัพท์ที่ผู้เรียนหยิบได้ผ่านเกณฑ์ ระดับค่า 5 คำ/รอบ และ

ขั้นตอนที่ 4 นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนและแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจต่อชุดพัฒนาคำศัพท์นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบ หาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการทดสอบค่าทีและหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการทำแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจและอภิปรายผล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test for dependent)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การจำคำศัพท์อิสระก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ

กิจกรรม	N	\bar{X}	S.D.	ΣD	t	Sig.
ก่อนเรียน	50	15.54	5.50	12.77	8.40*	0.00**
หลังเรียน	50	26.85	2.34			

*p<.05

จากตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์คำศัพท์อิสระขณะก่อนเรียนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.54 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.85 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การจำคำศัพท์อิสระขณะที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ

รายการ	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1. ด้านพัฒนาการ			
1.1 ชุดพัฒนาคำศัพท์ช่วยพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ได้	4.54	0.50	มากที่สุด
1.2 ชุดพัฒนาคำศัพท์ช่วยให้เกิดความน่าสนใจในการจำคำศัพท์	4.38	0.62	มาก
1.3 การเรียนด้วยชุดพัฒนาคำศัพท์ส่งผลให้มีคลังศัพท์และสามารถนำออกมาใช้ได้เร็วขึ้น	4.08	0.73	มาก
1.4 การใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ช่วยให้จำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น	4.38	0.49	มาก
1.5 ชุดพัฒนาคำศัพท์ทำให้สามารถทบทวนคำศัพท์ได้อย่างไม่น่าเบื่อ	4.38	0.74	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านพัฒนาการ	4.35	0.62	มาก
2. ด้านรูปแบบ			
2.1 ชุดพัฒนาคำศัพท์เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน	4.69	0.61	มากที่สุด
2.2 ชุดพัฒนาคำศัพท์สามารถเข้าใจง่าย	4.69	0.46	มากที่สุด
2.3 ภาพประกอบถูกต้องและสอดคล้องกับคำศัพท์	4.31	0.72	มาก
2.4 ตัวอักษร มีขนาดเหมาะสม	4.46	0.50	มาก
2.5 ภาพประกอบมีขนาดเหมาะสม	4.69	0.46	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมด้านรูปแบบ	4.57	0.55	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมทั้งชุด	4.46	0.58	มาก

จากตารางที่ 2 นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์อิสระโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ มีความพึงพอใจต่อชุดพัฒนาคำศัพท์โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.46$) เมื่อแบ่งเป็นรายด้าน พบว่า ทั้งด้านพัฒนาการและด้านรูปแบบนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากและมากที่สุด ($\bar{X} = 4.35$, $\bar{X} = 4.57$) โดยรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด ได้แก่ ชุดพัฒนาคำศัพท์เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน ชุดพัฒนาคำศัพท์สามารถเข้าใจง่าย และภาพประกอบมีขนาดเหมาะสม ($\bar{X} = 4.69$) ส่วนรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่ำที่สุด ได้แก่ การเรียนด้วยชุดพัฒนาคำศัพท์ส่งผลให้มีคลังศัพท์และสามารถนำออกมาใช้ได้เร็วขึ้น ($\bar{X} = 4.08$) อยู่ในระดับมากเพียงข้อเดียว

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ ค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การจำคำศัพท์อิสระขณะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ความความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการหลังเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.46$)

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาด้านการจำคำศัพท์อิสระระยะโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ สามารถ อภิปรายผลของการศึกษาตามลำดับสมมติฐานของการการศึกษาได้ดังนี้

1. ผลเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการเรียนรู้คำศัพท์อิสระระยะโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน

จากผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์การจำคำศัพท์อิสระระยะโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยออกแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ ตามข้อเสนอแนะของ Hussaini et al. (2016) ที่กล่าวว่าผู้เรียนควรออกแบบกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนให้หลากหลายและนำบัตรคำไปใช้ในการสอนคำศัพท์ ผู้วิจัยได้แบ่งการจัดการเรียนรู้เป็น 2 กิจกรรม และสื่อการสอน 2 รูปแบบ ได้แก่ บัตรคำและบัตรภาพ ขนาด A4 สำหรับการสอนคำศัพท์และบัตรภาพขนาด 10.5 x 7.5 CM สำหรับใช้เล่นเกมตอบบัตรคำ เพื่อให้ผู้เรียนทบทวนความรู้หลังเรียนในแต่ละครั้ง กิจกรรมนี้ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนรู้คำศัพท์เป็นอย่างมาก สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ญัฐชนก บุตรดาวงษ์(2562) ที่กล่าวว่าผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้มากขึ้นหลังจากการใช้บัตรคำศัพท์และสอดคล้องกับ Sitompul (2013) ที่ระบุว่าความสามารถด้านคำศัพท์ของนักเรียนดีขึ้น หลังจากสอนโดยใช้บัตรคำศัพท์เพราะจำคำศัพท์ได้ง่ายและทำให้สนใจมากขึ้น เช่นเดียวกับงานวิจัยของญัฐชิมาภรณ์ หนูสง (2562) ที่กล่าวถึงประเด็นความเหมาะสมทางด้านอายุของผู้เรียนว่า บัตรคำและบัตรภาพเหมาะกับการนำมาเป็นสื่อในการส่งเสริมการอ่านเพราะเหมาะสมกับวัยและความสนใจของเด็กที่มีอายุประมาณ 7-11 ปี ดังนั้นบัตรคำและบัตรภาพจึงไม่เพียงเหมาะกับนักเรียนวัยเด็กเท่านั้น แต่สามารถใช้กับผู้เรียนที่อยู่ในวัยรุ่น เช่น นักเรียนระดับมัธยมต้นและมัธยมปลายซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ได้เช่นเดียวกัน

2. ความความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการหลังเรียนอยู่ใน ระดับมาก

จากผลการศึกษาพบว่าความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการหลังเรียนอยู่ใน ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.46$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2 ซึ่งสามารถอภิปรายได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้ชุดพัฒนาคำศัพท์ มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อชุดพัฒนาคำศัพท์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจด้านรูปแบบสูงกว่าด้านพัฒนาการ จึงกล่าวได้ว่าการนำบัตรคำและบัตรภาพเป็นสื่อการสอนประกอบการจัดการเรียนรู้เป็นสื่อที่ผู้เรียนให้ความสนใจ โดยเฉพาะผู้เรียนชั้นต้นซึ่งมีการตระหนักรู้เชิงอภิปัญญา (Metacognitive awareness) ต่ำ ต้องการวิธีการสอนและสื่อการสอนที่จะช่วยให้สามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิผล ตามผลการศึกษาของ Ashcroft et al. (2018) กล่าวไว้ว่าผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียนชั้นต้นที่ใช้บัตรคำแบบดิจิทัลสูงกว่าบัตรคำแบบกระดาษ ในขณะที่ไม่พบความแตกต่างในกลุ่มผู้เรียนชั้นสูงเพราะผู้เรียนชั้นสูงมีการตระหนักรู้เชิงอภิปัญญามากกว่าผู้เรียนชั้นต้น นอกจากนี้

บัตรคำจะสามารถนำมาใช้เป็นสื่อการสอนในห้องเรียนแล้วผู้เรียนยังสามารถใช้เพื่อทดสอบหรือทบทวนด้วยตนเองซึ่งจะนำไปสู่การช่วยพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ที่ได้ส่วนรายชื่อที่มีระดับความพึงพอใจต่ำสุด คือ การเรียนด้วยชุดพัฒนาคำศัพท์ส่งผลให้มีคลังศัพท์และสามารถนำออกมาใช้ได้เร็วขึ้น เป็นเพราะคำศัพท์ทั้งหมดนำมาจากในตำราเรียนหลักจึงทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่ามีคลังศัพท์ที่ได้รับรู้หรือเรียนรู้เพิ่มเติมจึงไม่เกิดความท้อทลาย สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของผู้เรียนที่ได้จากการสัมภาษณ์ว่าอยากให้คำศัพท์ที่ยากขึ้นกว่านี้ เป็นไปตามสมมติฐานตัวป้อนทางภาษาของ Krashen (1982) ที่กล่าวว่าเมื่อผู้เรียนเข้าใจในสิ่งนั้นแล้วจะเกิดการย้ายระดับไปสู่ระดับข้อมูลที่สูงกว่า หรือ $i+1$ ดังนั้นการนำคำศัพท์ที่อยู่ในระดับเดียวกับผู้เรียนจากนอกตำราเรียนหลักในการจัดกิจกรรมครั้งหลัง ๆ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถเพิ่มคลังศัพท์ใหม่และกระตุ้นให้ผู้เรียนไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกเบื่อได้

บรรณานุกรม

- ณัฐชนก บุตรดาวงษ์. (2562). การศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยใช้บัตรคำศัพท์ร่วมกับทฤษฎีสี่เพื่อเพิ่มความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/6 โรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม (รายงานการวิจัยในชั้นเรียน). สืบค้นเมื่อ 3 มีนาคม 2564, จาก <http://www.tmk.ac.th/research/list.asp?teaccode=878>
- ณัฐชิตมาภรณ์ หนูสง. (2562). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านคำพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้บัตรคำและบัตรภาพ, วารสารปัญญา. 26(2), 1-10.
- ธนีส พูนวงศ์ประเสริฐ. (2560). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการสอนคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แผนผังคำศัพท์ และการสอนตามปกติ:กรณีศึกษานักเรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย, วารสารมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์. 34(3), 57-81.
- นลธวัช คชสิทธิ์. (2561). การศึกษาการพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยใช้เกมจับคู่ภาพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. ใน การประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติของนักศึกษาด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 2 (หน้า 1-10). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- เพ็ญญา แป้นอินทร์ และภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล. (2559). ผลของรูปแบบการเรียนรู้และการสอนแบบ กลยุทธ์ช่วยจำที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 : กรณีศึกษาของโรงเรียนสุเหร่าคลองจั่น. ใน Proceedings รวมบทความวิจัยระดับบัณฑิต การ นำเสนอผลงานวิจัยการประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 2 นวัตกรรมและงานวิจัยกลไกพัฒนา 59 ประเทศวิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม (pp. 197-206). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วิทยาลัยเทคโนโลยี สยาม.
- วัชรรา สุยะรา. (2559). การศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีคิดเชื่อมโยงเพื่อส่งเสริมการจดจำตัวอักษรอิสระระยะสั้น สำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น, วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 18(4), 29-39.
- ศนิ ไทรหอมหวล. (2562). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการจดจำคำศัพท์ด้วยเทคนิคการใช้สื่อรูปภาพ ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสนทนา และการสื่อสาร 1 สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่โจ้, วารสารศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยแม่โจ้. 7(2), 17-28.
- ศศิวิมล พชรศิลป์และ อัญชลี ทองแถม. (2559). การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยใช้เกมของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2, วารสารบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. 5(1), 899-913.

- อัสมิน มูลา. (2554). "ผลของการใช้เทคนิคช่วยจำ: กลวิธีการใช้คำสำคัญต่อการรับรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 1." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- Ashcroft, R. J., Cvitkovic, R. & Prayer, M. (2018). Digital flashcard L2 Vocabulary learning outperforms traditional flashcards at lower proficiency levels: A mixed-methods study of 139 Japanese university students. *The EUROCALL Review*, 26(1), 14-28. <https://doi.org/10.4995/eurocall.2018.7881>
- Gardner, H. (2006). *Multiple intelligences: New horizons*. New York: Basic Books.
- Hussaini, I., Foong, L.M., Suleiman, D., & Abubakar, A. A. (2016) . Improving Nigerian and Malaysian primary school student's vocabulary skills using flash cards. *International Journal of Research and Review*. 3(7), 20-25.
- Japan Foundation. (2018). Survey on Japanese-Language Education Abroad. Retrieved 24 March 2021, from <https://www.jpf.go.jp/j/project/japanese/survey/result/dl/survey2018/all.pdf>
- Keller, John. M. (1987a). Development and use of the ARCS model of instructional design. *Journal of Instructional Development*, 10(3), 2-10.
- Krashen, S. D. (1982). *Principles and practice in second language acquisition*. Oxford Pergamon.
- Mohammadnejad, S., Nikdel, H., & Oroujlou, N. (2012) . Reactivating EFL learners' word knowledge by means of two Techniques: Flashcards versus Wordlists. *International Journal of Linguistics*, 4(4), 393-406.
- Sitompul, E. Y. (2013) . Teaching vocabulary using flashcards and word list. *Journal of English and Education*, 1(1), 52-58.